VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2018. gada 8. novembrī*

Eiropas Savienības preču zīme – Atcelšanas process – Eiropas Savienības vārdiska preču zīme "SPINNING" – Daļēja atcelšanas atzīšana – Regulas (EK) Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta b) apakšpunkts (tagad Regulas (ES) 2017/1001 58. panta 1. punkta b) apakšpunkts)

Lieta T-718/16

Mad Dogg Athletics, Inc., Losandželosa, Kalifornija (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv *J. Steinberg*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *D. Walicka*, pārstāve,

atbildētājs,

persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā, agrāk – *Aerospinning Master Franchising, Ltd., s.r.o.*, otra procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībniece –

Aerospinning Master Franchising, s.r.o., Prāga (Čehijas Republika), ko pārstāv *K. Labalestra*, advokāte,

par prasību par *EUIPO* Apelācijas piektās padomes 2016. gada 21. jūlija lēmumu lietā R 2375/2014-5 attiecībā uz atcelšanas procesu starp *Aerospinning Master Franchising* un *Mad Dogg Athletics*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*], tiesneši K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*] un K. Makiokī [*C. Mac Eochaidh*] (referents),

sekretārs: I. Dragans [*I. Dragan*], administrators,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 4. oktobrī,

ņemot vērā *EUIPO* atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 17. martā,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 24. martā,

pēc 2018. gada 15. marta tiesas sēdes,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 1996. gada 1. aprīlī prasītāja *Mad Dogg Athletics, Inc*. iesniedza Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam (*EUIPO*) vārdiskas preču zīmes “SPINNING” (turpmāk tekstā – “apstrīdētā preču zīme”) reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz grozīto Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 (1993. gada 20. decembris) par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) (aizstāta ar grozīto Padomes Regulu (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.), kas savukārt aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.)).

2 2000. gada 3. aprīlī apstrīdētā preču zīme tika reģistrēta attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 9., 28. un 41. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no šīm klasēm atbilst šādam aprakstam:

– 9. klase: “audio un video kasetes”;

– 28. klase: “trenažieri”;

– 41. klase: “fiziskie treniņi”.

3 2012. gada 8. februārī persona, kas iestājusies lietā, *Aerospinning Master Franchising, s.r.o.*, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta b) apakšpunktu (tagad Regulas 2017/1001 58. panta 1. punkta b) apakšpunkts), iesniedza pieteikumu par apstrīdētās preču zīmes daļēju atcelšanu. Šis pieteikums attiecās uz 28. klasē ietilpstošajām precēm un 41. klasē ietilpstošajiem pakalpojumiem.

4 2014. gada 21. jūlijā Anulēšanas nodaļa atzina prasītājas tiesības par atceltām pilnībā.

5 2014. gada 12. septembrī prasītāja iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu.

6 Ar 2016. gada 21. jūlija lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) *EUIPO* Apelācijas piektā padome atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumu daļā, kurā tas attiecas uz 9. klasē ietilpstošajām precēm, jo personas, kas iestājusies lietā, iesniegtais pieteikums par daļēju atcelšanu neattiecās uz šīm precēm. Uz Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta b) apakšpunkta pamata apelācijas sūdzība pārējā daļā tika noraidīta. Šajā ziņā, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 23.–27. punktā Apelācijas padome norādīja, ka atcelšanas pamati ir jāvērtē pēc stāvokļa pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas datumā. Otrkārt, apstrīdētā lēmuma 28.–33. punktā tā norādīja, ka apgalvotā apstrīdētās preču zīmes pārveide par attiecīgo preču vai pakalpojumu vispārēju nosaukumu ir jāpārbauda, ņemot vērā Čehijas galalietotāju uztveri. Tāpēc tā atteicās izvērtēt prasītājas iesniegtos pierādījumus, kas norāda uz pretējo, saistībā ar tās darbībām, kuras vērstas uz tās preču zīmes aizsardzību citās dalībvalstīs, kas nav Čehijas Republika. Treškārt, apstrīdētā lēmuma 34.–47. punktā Apelācijas padome norādīja, ka procesā gaitā iesniegtie pierādījumi liecina, ka vārds “spinning” Čehijas Republikā ir kļuvis par vispārēju nosaukumu, kas apzīmē “fiziskā treniņa” veidu un “trenažierus”, kuri šim treniņam tiek izmantoti. Ceturtkārt, apstrīdētā lēmuma 48.–56. punktā Apelācijas padome norādīja, ka apstrīdētā preču zīme ir kļuvusi par vispārēju nosaukumu, jo prasītāja nav veikusi pietiekamas darbības, lai savu preču zīmi aizsargātu Čehijas Republikā. Piektkārt, apstrīdētā lēmuma 57.–61. punktā tā norādīja, ka vairāki *Úřad*

průmyslového vlastnictví (Rūpnieciskā īpašuma birojs, Čehijas Republika) un Čehijas Republikas tiesu lēmumi apstiprina, ka prasītāja nav izrādījusi pietiekamu modrību un nav pielikusi saprātīgas pūles, lai aizsargātu savu preču zīmi Čehijas Republikā.

Lietas dalībnieku prasījumi

7 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to ir atcelta apstrīdētā preču zīme attiecībā uz 28. klasē ietilpstošajām precēm “trenažieri” un 41. klasē ietilpstošajiem “fizisko treniņu” pakalpojumiem;

– piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

8 *EUIPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

10 Savas prasības pamatojumam prasītāja būtībā izvirza trīs pamatus saistībā ar, pirmkārt, Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, otrkārt, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu un, treškārt, Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu.

11 Pirmo prasības pamatu būtībā veido četri iebildumi par kļūdām tiesību piemērošanā: pirmais – attiecībā uz atbilstošo datumu, kurš ir jāņem vērā, lai novērtētu atcelšanas pamatu, otrais – attiecībā uz konkrēto teritoriju, kura ir jāņem vērā, lai novērtētu atcelšanas pamatu, trešais – attiecībā uz konkrēto sabiedrības daļu, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu atcelšanas pamatu, un ceturtais – attiecībā uz pierādījumu kļūdainu vērtējumu.

Par pirmā pamata pirmo iebildumu saistībā ar kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz atbilstošo datumu, kurš ir jāņem vērā, lai novērtētu atcelšanas pamatu

12 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Apelācijas padome, uzskatot, ka atbilstošais brīdis, lai vērtētu atcelšanas pamatu, ir diena, kad persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu pieteikumu par apstrīdētās preču zīmes atcelšanu, ir pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Prasītājas ieskatā atbilstošais brīdis, lai vērtētu, vai apstrīdētā preču zīme ir kļuvusi par vispārēju nosaukumu, ir nevis pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas brīdis, bet gan lēmuma, kas ir ieguvis *res judicata* spēku un kas pieņemts par šo pieteikumu, pieņemšanas brīdis. Prasītājas ieskatā atcelšanas pamatam būtu joprojām jāpastāv brīdī, kad tiek pieņemts lēmums par atcelšanu.

13 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šo argumentāciju.

14 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 207/2009 55. panta 1. punktā (tagad Regulas 2017/1001 62. panta 1. punkts) ir paredzēts:

“Uzskata, ka ES preču zīmei kopš pieteikuma par atcelšanu vai pretprasības iesniegšanas brīža nav šajā regulā noteikto seku, ja [ciktāl] īpašnieka tiesības ir [pilnībā vai daļēji] atceltas. Lēmumā pēc kādas puses lūguma var noteikt agrāku datumu, kurā radies pamats atcelšanai.”

15 Kā Apelācijas padome to pamatoti norāda apstrīdētā lēmuma 24. punktā, tiklīdz Eiropas Savienības preču zīme tiek atzīta par atceltu, šī atcelšana ir spēkā no pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas datuma, vai – pēc kāda lietas dalībnieka lūguma – no kāda agrāka datuma, kad ir iestājies kāds no šīs atcelšanas pamatiem.

16 Turpretī ir jānorāda, ka Eiropas Savienības likumdevējs nav paredzējis, ka atcelšanas sekas varētu iestāties no datuma, kas ir vēlāks par pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas datumu.

17 Tātad no paša Regulas Nr. 207/2009 55. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka lēmumam par atcelšanu ir jābalstās uz kādu no Regulas Nr. 207/2009 51. pantā norādītajiem pamatiem, kas pastāvēja, vēlākais, pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas datumā. Līdz ar to, pretēji prasītājas apgalvotajam, no šīs tiesību normas ir izsecināms, ka atcelšanas pamata pastāvēšana ir jāizvērtē atbilstoši faktiskajam un juridiskajam kontekstam, kāds pastāvēja, vēlākais, minētajā datumā.

18 Otrkārt, attiecībā uz Padomes Pirmās direktīvas 89/104/EEK (1988. gada 21. decembris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.), 12. panta 1. punktu un Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunktu (tagad Regulas 2017/1001 58. panta 1. punkta a) apakšpunkts), kuru formulējumi ir identiski, Tiesa jau ir nospriedusi, ka saistībā ar preču zīmju atcelšanu to faktiskās neizmantošanas dēļ ir jāņem vērā tikai apstākļi, kas radušies pirms pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas, tomēr neskarot iespēju ņemt vērā eventuālus apstākļus, kuri radušies pēc pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas un kuri var ļaut apstiprināt vai labāk novērtēt attiecīgās preču zīmes izmantošanas apjomu konkrētajā laika posmā, kā arī īpašnieka faktisko nodomu šajā pašā laika posmā (rīkojums, 2004. gada 27. janvāris, *La Mer Technology*, C-259/02, EU:C:2004:50, 29.–33. punkts, un spriedums, 2016. gada 2. februāris, *Benelli Q. J.*/ITSB – *Demharter* (“MOTOBI B PESARO”), T-171/13, EU:T:2016:54, 87. punkts).

19 Pirmkārt, pretēji prasītājas apgalvojumiem, šī judikatūra, kas izstrādāta saistībā ar preču zīmes īpašnieka tiesību atcelšanu tās faktiskās neizmantošanas dēļ, *mutatis mutandis* ir attiecināma uz situāciju, kurā tiek izskatīts pieteikums par preču zīmes atcelšanu, jo šī preču zīme tirdzniecībā ir kļuvusi par preces vai pakalpojuma vispārēju nosaukumu. Šādam risinājumam ir jāpiekrīt, jo Regulas Nr. 207/2009 55. panta 1. punktā ietvertā norma ir piemērojama neatkarīgi no tā, par kuru no šīs pašas regulas 51. panta 1. punktā minētajiem atcelšanas pamatiem ir runa.

20 Otrkārt, no lietas materiāliem izriet, ka – pretēji šī sprieduma 18. punktā atgādinātās judikatūras prasībām – prasītāja, iesniedzot pierādījumus, kas ir vēlāki par pieteikumu par atcelšanu, nav iecerējusi apstiprināt vai ļaut labāk novērtēt apstākļus, kādi pastāvēja šajā datumā vai pirms šī datuma. Tieši pretēji, tā vēlas saglabāt sev iespēju pierādīt, ka atcelšanas pamats varētu vairs nepastāvēt pēc pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas. Tātad, ja tiktu pieņemta prasītājas argumentācija, netiktu ievērots Regulas Nr. 207/2009 55. panta 1. punkta formulējums, jo šajā tiesību normā šāds gadījums nav paredzēts.

21 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka būtu jāņem vērā pūles, ko preču zīmes īpašnieks pielicis pēc pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas, ciktāl šīs pūles esot veicinājušas konkrētās sabiedrības daļas uztveres maiņu. Saskaņā ar šādu pieņēmumu konkrētā sabiedrības daļa apstrīdēto preču zīmi tātad esot uzskatījusi par vispārēju nosaukumu pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas brīdī, taču vēlāk – brīdī, kad tika pieņemts lēmums par atcelšanu, – šai preču zīmei šis vispārīgais raksturs esot zudis un minētā sabiedrības daļa to no jauna esot uztvērusi kā preču zīmi.

22 Pat ja tiktu pieļauta šādas uztveres maiņas iespējamība, tas neļautu neievērot Regulas Nr. 207/2009 55. panta 1. punktā ietverto normu, kas prasa, lai atcelšanas pamata esamība tiktu izvērtēta saskaņā ar faktisko un juridisku kontekstu, kāds pastāvēja, vēlākais, pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas dienā. Katrā ziņā, ja šī uztveres maiņa būtu notikusi, prasītājai joprojām būtu iespēja no jauna lūgt *EUIPO* reģistrēt tās preču zīmi.

23 Visbeidzot, prasības pieteikuma 8. punktā prasītāja apgalvo, ka tai ir tiesības visās procesa stadijās, pirms *EUIPO* lēmums iegūst *res judicata* spēku, iesniegt pierādījumus attiecībā uz pēc pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas pieliktajām pūlēm un veiktajām darbībām, lai informētu sabiedrību par to, ka vārdiskais apzīmējums “SPINNING” ir preču zīme, vai lai aizsargātu šo preču zīmi.

24 Šai argumentācijai arī nevar piekrist.

25 Pirmkārt, šī argumentācija ir pretrunā apgalvojumam, kas pausts prasības pieteikuma 7. punktā un ietver netiešu atsauci uz Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu (tagad Regulas 2017/1001 95. panta 2. punkts), saskaņā ar kuru puses var sniegt pierādījumus tikai termiņā, ko *EUIPO* noteicis apsvērumu iesniegšanai.

26 Otrkārt, iespēja ņemt vērā pierādījumus, kuri *EUIPO* tika iesniegti nevis noteiktajā termiņā, bet vēlāk, atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktam ir pieļaujama tikai tad, ja līdz ar to tiek papildināti pierādījumi, kas jau tikuši iesniegti minētajā termiņā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 18. jūlijs, *New Yorker SHK Jeans*/ITSB, C-621/11 P, EU:C:2013:484, 30. punkts, un 2013. gada 26. septembris, *Centrotherm Systemtechnik*/ITSB un *centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 113. un 114. punkts). Lai gan šī tiesību norma tādējādi ļauj ņemt vērā novēloti iesniegtos pierādījumus, kas tomēr ir papildinoši, tā turpretī nepieļauj, ka Apelācijas padome paplašina savu rīcības brīvību, to attiecinot uz jauniem pierādījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. jūlijs, *EUIPO*/*Grau Ferrer*, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 25.–27. punkts).

27 Šī judikatūra, kas ar zināmiem nosacījumiem ļauj iesniegt pierādījumus novēloti, tomēr nevar radīt situāciju, kurā netiktu ievērots Regulas Nr. 207/2009 55. panta 1. punkta formulējums un lietderīgā iedarbība. Novēloti iesniegti pierādījumi, it īpaši, ja tie attiecas uz faktiskiem apstākļiem, kas radušies pēc pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas, tātad var tikt ņemti vērā tikai gadījumā, ja saskaņā ar šī sprieduma 18.–20. punktā norādīto tie apstiprina vai ļauj labāk izvērtēt apstākļus, kas pastāvējuši pirms pieteikuma par atcelšanu iesniegšanas datuma vai minētajā datumā.

28 Ņemot vērā visus šos apstākļus, pirmais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

Par pirmā pamata otro iebildumu saistībā ar kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz konkrēto teritoriju, kura ir jāņem vērā, lai novērtētu atcelšanas pamatu

29 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Apelācijas padome, uzskatot, ka konkrētā teritorija atcelšanas pamata izvērtēšanas mērķiem ir bijusi tikai Čehijas Republika, ir pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Prasītājas ieskatā, ja šī pārbaude ir ierobežota tikai ar šo dalībvalsti, ar to nepietiek, lai pasludinātu apstrīdēto preču zīmi par atceltu, kamēr tai piemīt reputācija Savienībā kopumā. Prasītāja uzskata, ka apstrīdētā preču zīme varētu tikt atcelta tikai tad, ja konkrētā sabiedrības daļa šo preču zīmi uztvertu kā vispārēju nosaukumu visā Savienībā vai vismaz patiešām tās lielākajā daļā.

30 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šo argumentāciju.

31 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši Eiropas Savienības preču zīmes vienotības principam, kurš pausts Regulas Nr. 207/2009 3. apsvērumā (tagad Regulas 2017/1001 4. apsvērums) un precizēts šīs regulas 1. panta 2. punktā (tagad Regulas 2017/1001 1. panta 2. punkts), Eiropas Savienības preču zīmēm ir

piešķirta vienāda aizsardzība un tās ir spēkā visā Savienības teritorijā. Atbilstoši šai pēdējai minētajai tiesību normai, ja vien Regulā Nr. 207/2009 nav noteikts citādi, Eiropas Savienības preču zīme netiek reģistrēta, nodota un atdota, tā nevar būt tāda lēmuma priekšmets, ar kuru tiek atceltas īpašnieka tiesības vai ar kuru tās tiek paziņotas par spēkā neesošām, un tās izmantošana nevar tikt aizliegta, ja tas neattiecas uz visu Savienību (spriedums, 2017. gada 20. jūlijs, *Ornua*, C-93/16, EU:C:2017:571, 26. punkts).

32 Turklāt Regulas Nr. 207/2009 51. panta 2. punktā (tagad Regulas 2017/1001 58. panta 2. punkts) ir precizēts, ka ir iespējams pasludināt daļēju atcelšanu – attiecībā uz daļu no attiecīgajām precēm un pakalpojumiem. Lai gan šī tiesību norma tātad paredz iespēju pielāgot atcelšanu no materiālā aspekta, ir jākonstatē, ka Savienības likumdevējs nav paredzējis šādu pielāgošanu teritoriālā aspektā.

33 Tātad no šī sprieduma 31. un 32. punktā minētajām tiesību normām izriet, ka lēmums par atcelšanu vienmēr ir spēkā attiecībā uz visu Savienības teritoriju.

34 Tādējādi, līdzko ir pierādīts, ka Eiropas Savienības preču zīme ir pilnībā zaudējusi atšķirtspēju kādā ierobežotā Savienības teritorijas daļā, attiecīgā gadījumā kādā vienā no dalībvalstīm, šis konstatējums neizbēgami nozīmē, ka tai vairs nepiemīt Regulā Nr. 207/2009 paredzētā iedarbība visā Eiropas Savienībā. Līdz ar to, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, ir pietiekami, ka – pat tad, ja tikai vienā dalībvalstī, – tiek konstatēta šādas preču zīmes pārtapšana par vispārēju nosaukumu, lai tās īpašnieka tiesību atcelšana tiktu pasludināta attiecībā uz visu Savienību.

35 Šis risinājums turklāt atbilst Regulas Nr. 207/2009 mērķiem un Eiropas Savienības preču zīmes vienotības principam, kurš tos konkretizē.

36 Proti, no Regulas Nr. 207/2009 2., 4. un 6. apsvēruma (tagad Regulas 2017/1001 3., 5. un 7. apsvērums), lasot tos kopā, izriet, ka tās mērķis ir likvidēt tiesību, ko preču zīmju īpašniekiem piešķir dalībvalstu tiesību akti, teritorialitātes šķērsli, ļaujot uzņēmumiem pielāgot savu saimniecisko darbību iekšējam tirgum un to īstenot bez ierobežojumiem. Tādējādi Savienības preču zīme tās īpašniekam ļauj vienādi identificēt tā preces vai pakalpojumus visā Savienībā, neņemot vērā robežas. Turpretī uzņēmumi, kuri nevēlas saņemt savu preču zīmju aizsardzību Savienības līmenī, var izvēlēties izmantot valsts preču zīmes, un viņiem nav pienākuma reģistrēt savas preču zīmes kā Savienības preču zīmes. Tādējādi Savienības preču zīmju sistēmas mērķis, kā tas izriet no Regulas Nr. 207/2009 2. apsvēruma, ir nodrošināt iekšējā tirgū apstākļus, kas ir analogi valsts tirgus apstākļiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 19. decembris, *Leno Merken*, C-149/11, EU:C:2012:816, 40. un 42. punkts).

37 Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka, lai noteiktu atcelšanas pasākumu, ir nepieciešams, lai attiecīgā preču zīme kļūtu par vispārēju nosaukumu tās īpašnieka darbības vai bezdarbības dēļ visā Eiropas Savienībā vai vismaz lielākajā tās daļā.

38 Šim argumentam nevar piekrist. Kā to būtībā pamatoti uzsver *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, preču zīmes aizsardzība Eiropas Savienības līmenī savukārt uzliek pienākumu tās īpašniekam būt pietiekami modram, lai aizstāvētu savas tiesības un varētu uz tām atsaukties visā Savienībā. Tādējādi preču zīmes īpašnieka tiesības ir atceļamas, ja tā bezdarbības dēļ attiecīgā preču zīme – pat tad, ja tikai kādā ierobežotā Savienības teritorijas daļā, attiecīgā gadījumā tikai kādā vienā no dalībvalstīm, – kļūst par vispārēju nosaukumu.

39 Šis atcelšanas pasākums tātad ļauj citiem tirgus dalībniekiem brīvi izmantot reģistrēto apzīmējumu. Tāpat šis atcelšanas pasākums ir vērsts uz vispārējo interešu mērķi, kas prasa, lai apzīmējumi vai norādes, kas kļuvuši par vispārējiem nosaukumiem, apzīmējot preces vai pakalpojumus, attiecībā uz kurām preču zīme tikusi reģistrēta, būtu visiem pieejami vai brīvi izmantojami. Tādējādi Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta b) apakšpunkta mērķis ir nodrošināt preču zīmes atšķirtspēju atbilstoši tās izcelsmes funkcijai un nepieļaut, ka tikai kādam vienam konkrētam uzņēmumam ir uz nenoteiktu laiku piešķirtas tiesības lietot vispārīgo apzīmējumu, to reģistrējot kā preču zīmi (šajā ziņā

un pēc analoģijas attiecībā uz Direktīvas 89/104 12. panta 2. punkta a) apakšpunktu skat. ģenerāladvokāta F. Ležē [*P. Léger*] secinājumus lietā *Björnekulla Fruktindustrier*, C-371/02, EU:C:2003:615, 53. un 54. punkts).

40 Turklāt attiecīgās preču zīmes īpašnieka tiesību atcelšana attiecībā uz visu Savienības teritoriju, pat ja attiecīgās preču zīmes pārtapšana par vispārēju nosaukumu ir konstatēta tikai kādā ierobežotā šīs teritorijas daļā, attiecīgā gadījumā kādā vienā no dalībvalstīm, ļauj novērst pretrunīgus *EUIPO* un valsts tiesu, kas lemj kā Eiropas Savienības preču zīmju tiesas, lēmumus un līdz ar to – arī šeit – apdraudējumus Eiropas Savienības preču zīmju vienotībai (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2017. gada 19. oktobris, *Raimund*, C-425/16, EU:C:2017:776, 28. punkts).

41 Šo secinājumu neatspēko pārējie prasītājas argumenti.

42 Pirmkārt, prasītāja uzskata, ka Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 30. punktā kļūdaini esot atsaukusies uz 2009. gada 6. oktobra spriedumu *PAGO International* (C-301/07, EU:C:2009:611) savas argumentācijas pamatošanai.

43 Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka šī judikatūra attiecas uz to tiesību normu interpretāciju, kas saistītas ar plašāku aizsardzību, kura ir piešķirta preču zīmēm, kurām piemīt reputācija vai atpazīstamība Savienībā vai dalībvalstī, kurā tās ir reģistrētas. Tomēr šo normu mērķis atšķiras no tā, kāds ir Regulas Nr. 207/2009 51. pantā izvirzītajām prasībām, kuru sekas var būt preču zīmes atcelšana (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 19. decembris, *Leno Merken*, C-149/11, EU:C:2012:816, 53. punkts, un 2015. gada 3. septembris, *Iron & Smith*, C-125/14, EU:C:2015:539, 21. punkts).

44 Lai gan atsauce uz 2009. gada 6. oktobra spriedumu *PAGO International* (C-301/07, EU:C:2009:611) patiešām ir kļūdaina, tā, ņemot vērā tās papildinošo raksturu Apelācijas padomes argumentācijā, nevar būt pamats apstrīdētā lēmuma atcelšanai. Ierobežot savu pārbaudi tikai ar Čehijas Republikas teritoriju Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 31. punktā ir nolēmusi, balstoties uz Eiropas Savienības preču zīmes vienotības principu, nevis uz minēto judikatūru.

45 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka Apelācijas padome kļūdaini ir konstatējusi paralēli starp apzīmējuma reģistrācijas nosacījumiem, kuri tostarp nepieļauj apzīmējuma reģistrāciju tad, ja pastāv absolūts atteikuma pamats kaut vai tikai kādā Savienības daļā, un Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieka tiesību atcelšanas nosacījumiem. Prasītājas ieskatā Regulas Nr. 207/2009 7. pantā (tagad Regulas 2017/1001 7. pants) paredzētie nosacījumi būtiski atšķiras no šīs pašas regulas 51. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem.

46 Šis arguments ir jānoraida. Kā to pamatoti norādījusi Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 31. punktā un kā to atgādināja *EUIPO* tiesas sēdē, Eiropas Savienības preču zīmes vienotība ir tiesību pamatprincips, kas ir visas Regulas Nr. 207/2009 pamatā. Proti, šis princips it īpaši prasa, lai Eiropas Savienības preču zīme tās reģistrācijas brīdī būtu atšķirtspējīga visā Savienībā kopumā un saglabātu savu atšķirtspēju, nepārtopot – pat tad, ja tikai kādā ierobežotā Savienības daļā, attiecīgā gadījumā tikai kādā vienā dalībvalstī, – par vispārēju nosaukumu to preču un pakalpojumu tirdzniecībā, attiecībā uz kuriem tā ir reģistrēta.

47 Tāpat nevar piekrist prasītājas argumentācijai, kas balstīta uz faktu, ka Regulas Nr. 207/2009 52. pantā (tagad Regulas 2017/1001 59. pants) ir atsauce uz Regulas Nr. 207/2009 7. panta 2. punktu (tagad Regulas 2017/1001 7. panta 2. punkts), savukārt šīs pašas regulas 51. panta 1. punkta b) apakšpunktā šādas atsauces nav. No vienas puses, Regulas Nr. 207/2009 52. pants attiecas uz Eiropas Savienības preču zīmes spēkā neesamības gadījumu, nevis – kā tas ir šajā lietā – tās īpašnieka tiesību atcelšanu. No otras puses, kā tas izriet no šā sprieduma 46. punkta, Eiropas Savienības preču zīmes vienotība ir tiesību pamatprincips, kas ir visas Regulas Nr. 207/2009 pamatā. Tātad nav nozīmes apstāklim, ka dažas šīs regulas normas, piemēram, 7. panta 2. punkts, bet ne citas, tieši konkretizē šo principu.

48 Treškārt, tiesas sēdē prasītāja norādīja, ka būtu pārmērīgi apgrūtinoši un netaisnīgi pasludināt Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieka tiesību atcelšanu, ja tā tikai vienā dalībvalstī ir kļuvusi par vispārēju nosaukumu tādas preces vai pakalpojuma tirdzniecībā, attiecībā uz kuru tā reģistrēta.

49 Šajā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka lēmums par atcelšanu, kas balstīts uz šādu pamatu, lai cik smagas sekas tas radītu attiecīgās preču zīmes īpašniekam, ir raksturīgs juridiskajam režīmam, ko izvēlējies Savienības likumdevējs un kāds tas izriet tostarp no Regulas Nr. 207/2009 1. panta 2. punkta. Turklāt Vispārējai tiesai, ņemot vērā institucionālā līdzsvara un kompetenču piešķiršanas principus, kādi tie noteikti LES 13. panta 2. punktā (skat. spriedumu, 2016. gada 28. jūlijs, Padome/Komisija, C-660/13, EU:C:2016:616, 31. un 32. punkts un tajos minētā judikatūra), nav kompetences pārkārtot minēto regulu. Tātad šīs normas var tikt grozītas tikai ar Savienības likumdevēja rīcību. Turklāt prasītāja nav izvirzījusi nevienu iebildi par Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta b) apakšpunkta prettiesiskumu.

50 Ņemot vērā visus šos apstākļus, ir jāsecina, ka Apelācijas padome, balstīdamās uz pierādījumiem, kas attiecas tikai uz Čehijas Republiku, lai pasludinātu apstrīdētās preču zīmes atcelšanu, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, un līdz ar to otrais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

Par pirmā pamata trešo iebildumu saistībā ar kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz konkrēto sabiedrības daļu, kura ir jāņem vērā, lai novērtētu atcelšanas pamatu

51 Pamatojot pirmā pamata trešo iebildumu, prasītāja apgalvo, ka Apelācijas padome, būtībā secinot, ka konkrētā sabiedrības daļa atcelšanas pamata novērtēšanas mērķiem ietver tikai galalietotājus un ka attiecīgo profesionāļu uztvere tātad nav jāņem vērā, ir pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

52 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šos argumentus.

53 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka jautājums, vai preču zīme ir kļuvusi par vispārēju nosaukumu tādas preces vai pakalpojuma tirdzniecībā, attiecībā uz ko tā reģistrēta, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai patērētāju un galalietotāju, bet arī – atkarībā no attiecīgā tirgus raksturojuma – profesionāļu, piemēram, pārdevēju, uztveri. Taču parasti patērētāju un galalietotāju uztverei ir noteicoša nozīme. Situācijā, ko raksturo attiecīgās preču zīmes atšķirtspējas zudums no galalietotāju viedokļa, šis zudums var izraisīt konkrētās preču zīmes īpašniekam piešķirto tiesību atcelšanu. Apstāklis, ka pārdevēji apzinās minētās preču zīmes pastāvēšanu un izcelsmi, uz kuru tā norāda, pats par sevi nevar izslēgt šādu atcelšanu (šajā nozīmē un pēc analoģijas saistībā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/95/EK (2008. gada 22. oktobris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 2008, L 299, 25. lpp.), 12. panta 2. punkta a) apakšpunktu skat. spriedumu, 2014. gada 6. marts, *Backaldrin Österreich The Kornspitz Company*, C-409/12, EU:C:2014:130, 28. un 29. punkts un tajos minētā judikatūra).

54 No šīs judikatūras izriet, ka konkrētā sabiedrības daļa, kuras uztvere ir jāņem vērā, lai novērtētu, vai apstrīdētā preču zīme ir kļuvusi par vispārēju nosaukumu tādas preces vai pakalpojuma tirdzniecībā, attiecībā uz ko tā reģistrēta, ir jānosaka, ņemot vērā šīs preces vai šī pakalpojuma tirgus raksturojumu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2004. gada 29. aprīlis, *Björnekulla Fruktindustrier*, C-371/02, EU:C:2004:275, 26. punkts, un ģenerāladvokāta P. Krusa Viljalona [*P. Cruz Villalón*] secinājumus lietā *Backaldrin Österreich The Kornspitz Company*, C-409/12, EU:C:2013:563, 58. un 59. punkts).

55 Konkrētajā gadījumā Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 32. punktā ir uzskatījusi, ka būtu jāizvērtē tikai Čehijas Republikas attiecīgo preču un pakalpojumu galalietotāju uztvere. Apelācijas padomes ieskatā nav ticis pierādīts, ka “fizisko treniņu” un “trenažieru” tirgu raksturojums liktu ņemt vērā profesionāļu, kas darbojas šajos tirgos, uztveri.

56 Prasības pieteikumā prasītāja apgalvo, ka lielākā daļa no tās iekštelpu velotrenažieriem tiek pārdoti profesionāļiem, kas apsaimnieko fitnesa zāles, sporta iestādes un rehabilitācijas centrus.

57 Atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, prasītāja apstiprināja, ka – atšķirībā no profesionāļiem, kas apsaimnieko fitnesa zāles, sporta iestādes un rehabilitācijas centrus, – galalietotāji, ņemot vērā tās iekštelpu velotrenažieru augsto iegādes cenu, reti tos nopērk. Tiesas sēdē prasītāja tāpat precizēja – un pārējie lietas dalībnieki nav iebilduši –, ka tās iekštelpu velotrenažieri ir pārdoti klientiem profesionāļiem 95 % gadījumu.

58 Tiesas sēdē visi lietas dalībnieki, atbildot uz Vispārējās tiesas mutvārdu jautājumu, atzina, ka nodarbošanās ar attiecīgo sporta aktivitāti, izmantojot iekštelpu velotrenažierus, notiek grupā, parasti sporta un fitnesa zālēs un sporta trenera vadībā. Vispārējā tiesa turklāt atzīmē, ka šis apraksts ir līdzīgs tam, ko sniegusi Anulēšanas nodaļa un ko Apelācijas padome ir atgādinājusi apstrīdētā lēmuma sadaļā “Faktu kopsavilkums”.

59 Tātad Apelācijas padome, apstrīdētā lēmuma 32. punktā secinot, ka klienti profesionāļi neveido daļu no konkrētās sabiedrības daļas saistībā ar “trenažieriem”, jo parasti tieši profesionāļi, kas apsaimnieko fitnesa zāles, sporta iestādes un rehabilitācijas centrus, iegādājas šos iekštelpu velotrenažierus, ir pieļāvusi kļūdu.

60 Ir taisnība, kā tiesas sēdē to apgalvoja *EUIPO*, ka “trenažieru” kategorija neaprobežojas ar iekštelpu velotrenažieriem un ka privātpersonas var iegādāties arī citas konkrētās preces. Tomēr no šā sprieduma 57. punkta izriet, ka privātpersonas, ņemot vērā iekštelpu velotrenažieru augsto iegādes cenu, reti iegādājas tieši tos. Tātad *EUIPO* arguments neļauj izslēgt klientus profesionāļus no konkrētās sabiedrības daļas saistībā ar “trenažieriem”.

61 Ņemot vērā šos apstākļus, Apelācijas padome, no savas analīzes izslēdzot klientus profesionāļus, ciktāl runa bija par “trenažieriem”, lai novērtētu, vai apstrīdētā preču zīme ir kļuvusi par vispārēju nosaukumu “trenažieru”, attiecībā uz kuriem tā reģistrēta, tirdzniecībā, ir pieļāvusi kļūdu. Līdz ar to Apelācijas padome, noteikdama konkrēto sabiedrības daļu saistībā ar 28. klasē ietilpstošo “trenažieru” tirgu, neņemot vērā klientu profesionāļu, kas darbojas šajā tirgū, uztveri, ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā.

62 Šo secinājumu neatspēko apstāklis, ka apstrīdētā lēmuma 41., 45.–47., 49., 53. un 62. punktā – kā tiesas sēdē to apgalvoja persona, kas iestājusies lietā, – ir minēta profesionālo operatoru uztvere. Ir jākonstatē, ka šīs atsauces attiecas tikai uz konkrēto sporta aktivitāti, nevis “trenažieriem”. Vienīgi apstrīdētā lēmuma 44. punktā ir skaidri minēta profesionālo operatoru uztvere attiecībā uz apstrīdēto preču zīmi saistībā ar iekštelpu velotrenažieriem un apaviem, bet šis motīvs attiecas tikai uz šo sporta preču pārdevējiem.

63 Turpretim apstrīdētajā lēmumā nav nekādu elementu, kas būtu saistīti ar tādu klientu profesionāļu uztveri attiecībā uz apstrīdēto preču zīmi kā operatori, kas apsaimnieko fitnesa zāles, sporta iestādes un rehabilitācijas centrus, tiem rīkojoties kā šo preču pircējiem. Taču, kā izriet no šā sprieduma 58. un 59. punkta, tieši minētie operatori parasti iegādājas iekštelpu velotrenažierus un pēc tam tos nodod savu klientu rīcībā, lai ļautu tiem nodarboties ar attiecīgo sporta aktivitāti.

64 Tātad ir jākonstatē, pirmkārt, ka šiem operatoriem ir centrālā loma “trenažieru” tirgos un, otrkārt, ka tie īsteno izšķirošu ietekmi uz galalietotāju veikto “fizisko treniņu” pakalpojumu izvēli. Ņemot vērā to zināšanas par izcelsmes norādes funkciju, ko pilda apstrīdētā preču zīme, minētie operatori tādējādi ļauj realizēt saziņas procesu starp šo pakalpojumu sniedzējiem un galalietotājiem (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. ģenerāladvokāta P. Krusa Viljalona secinājumus lietā *Backaldrin Österreich The Kornspitz Company*, C-409/12, EU:C:2013:563, 59. punkts).

65 Šī kļūda konkrētās sabiedrības daļas definīcijas vērtējumā ietekmē visu apstrīdēto lēmumu kopumā un tātad attaisno tā atcelšanu.

66 Tomēr, tā kā prasītāja šīs prasības priekšmetu ir attiecinājusi tikai uz 28. klasē ietilpstošajām precēm “trenažieri” un 41. klasē ietilpstošajiem “fizisko treniņu” pakalpojumiem, uz kuriem attiecas apstrīdētā preču zīme, apstrīdētais lēmums ir jāatstāj spēkā attiecībā uz ar apstrīdēto preču zīmi aptvertajām precēm “audio un video kasetes”, kas ietilpst 9. klasē.

67 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus un pat nepastāvot nepieciešamībai izskatīt šā pamata ceturto iebildumu, kā arī otro un trešo prasības pamatu, ir jāapmierina pirmā pamata trešais iebildums un līdz ar to jāatceļ apstrīdētais lēmums, ciktāl tas attiecas uz ar apstrīdēto preču zīmi aptvertajām 28. klasē ietilpstošajām precēm un 41. klasē ietilpstošajiem pakalpojumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

68 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

69 Tā kā *EUIPO* un personai, kas iestājusies lietā, spriedums ir nelabvēlīgs, ir jāpiespriež, pirmkārt, *EUIPO* segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus atbilstoši tās prasījumiem un, otrkārt, jānolemj, ka persona, kas iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas piektās padomes 2016. gada 21. jūlija lēmumu lietā R 2375/2014-5, ciktāl tas attiecas uz 28. klasē ietilpstošajām precēm un 41. klasē ietilpstošajiem pakalpojumiem atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.**

2) ***EUIPO* sedz savus, kā arī atlīdzina *Mad Dogg Athletics, Inc.* tiesāšanās izdevumus.**

3) ***Aerospinning Master Franchising, s.r.o.* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 8. novembrī.

[Paraksti]